

М. Ф. Степко

(випускник 1968 р., член-кореспондент Національної Академії педагогічних наук України, директор Інституту вищої освіти НАПН України, кандидат фізико-математичних наук, професор)

Важко писати спогади через 44 роки після закінчення університету й не тільки тому, що багато вже стерлося в пам'яті, а тому, що згадуючи ті чи інші події в своєму університетському житті, кожен раз надаєш їм ще більшої вагомості й значення у своєму становленні. З віком з'являється потреба їх осмислення вже майже у філософському розумінні, в розумінні того, що час не можна повернути назад.

Не можу не згадати, мабуть, найперше й незабутнє враження, коли перед вступними іспитами йшов по вулиці Сумська пішки й, вийшовши на площу, побачив будівлю університету. Біло-жовтий багатоповерховий красень уособлював для мене у своїй красі великі надії на нове життя, на зустрічі з непересічними й видатними людьми, сподівання доторкнутися й стати учасником нового життя, про яке говорилося на останньому дзвоні у школі.

Зразу ж скажу, що ці надії й сподівання, якщо хочете мрії, повністю виправдалися завдяки тодішній системі освіти, завдяки викладачам, завдяки студентському колективу факультету й однокурсникам. Свою любов до рідного університету, де пройшли найкращі роки життя, я зберігав у минулому, де б я не працював, й буду зберігати весь час, — у близькому сьогоденні та своєму майбутньому.

На радіофізичному факультеті я отримав не тільки міцні знання й професійні навички. Головним також стало і вміння їх здобувати, відчувати відповідальність за свою роботу, отримувати задоволення у випадках, коли твою працю високо оцінювали провідні професори й викладачі. Саме вони служили мені прикладом, демонстрували (як я це зрозумів значно пізніше) високу педагогічну майстерність і те, що можна виписувати найскладніші формули, доводити теореми, давати незвичайні й варіативні інтерпретації тих чи інших фізичних явищ без будь-яких конспектів. За це все я передусім вдячний професорам і доцентам: Якову Павловичу Бланку, Леву Еліазаровичу Паргаманику, Борису Вікторовичу Кондратьєву, Кларі Прокопівні Яцук, Івану Петровичу Якименку, Віктору Матвійовичу Сєдих, Миколі Миколайовичу Горобцю, керівнику мого дипломного проекту — Леву Дмитровичу Стьопіну та молодому ще тоді асистенту Борису Григоровичу Ємцю. Їх приклад дозволив мені зрозуміти, що досягти такого рівня для кожного

з них стало можливим не тільки завдяки їхньому таланту, а й значною мірою завдяки тяжкій повсякденній праці та цілеспрямованості. Може, саме тому в подальшому моїм життєвим кредом стали принципи: працюй, і тебе помітять, а також не бійся, що не знаєш — бійся, що не вчишся. Тобто вже тоді ними в своїх учнях були закладені потенційні можливості щодо навчання та самовдосконалення протягом усього життя, що сьогодні стало такою модною парадигмою розвитку освіти у всьому світі.

Звичайно, дякуючи організаторам святкування за надану можливість висловити свої почуття в цей ювілейний рік, мені хотілося би назвати усіх своїх викладачів, наставників, але допускаю що когось все таки, за давністю років можу забути, прошу їх вибачити мене.

Хочу передати свої поздоровлення з ювілеєм і найкращі побажання сьогоденішньому колективу факультету, побажати всім міцного здоров'я, творчих успіхів і натхнення.

Вітаю з цим ювілеєм усіх своїх друзів і просто однокурсників, яким наш радіофізичний факультет дав путівку в життя.

Слава Харківському національному університету імені В. Н. Каразіна!